خرد هر کجا گنجی آرد پدید
ز نام خدا سازد آنرا کلید
خدای خرد بخش نخرد نواز
همان ناخردمند را چاره ساز

رهایی ده بستگان سخن
توانا کن ناتوانان کن
نهان آشکارا درون و برون
خرد را بدرگاه او رهنمون

برآرنده سقف این بارگاه
نگارنده نقش این کارگاه
زدانستش عقل دانا گزیر
بزرگی و دانایی ش دلپذیر

ورای همه بوده بود او
همه رشته جوهر آمود او
بحکم آشکارا بحکمت نهفت
شناسنده چیران از دوگفت

نه از آب و آتش نه از باد و خاک
همه آفریدست در هفت پوست
برو آفرین گا فرینده اوست

یکی گرد دیلی حصر ترش هست باک
بدو هیچ پیوند را راه نیست
خردمند ازین حکمت آگاه نیست

همه بود راست از و ناگزیر
به بود کس او نیست نسبت پذیر
وگر ذات او زیر گویی که هست
خدا را نخواند کسی زیردست

گرت مذهب این شد که بالا تو بود
ز تعظیم او زیر شها بود
چو در قدرت آید سخن بران دلیر
که بی قدرتش نیست بالا و زیر

چو از ذات معبود دانی سخن
بزیر و ببالا دلیری مکن
یکی راز گیوان مدار از نجاه
بهر چه آید از زیر و بالا بدید

سر از خط فرمان نشاید کشید
یکی را فروزان کند جون چراغ
بزرگی و خردی ببرد ش یکیست

نهد بر دل هر کس از دو داغ
جزا دیکیست گر خاک آدم سرشت
چو در بسته کرد و گشاینده اوست

برآب اچنین نقش داند نشت
توانا ست بر هر چه آن ممکن است
بدو زنده هر کس که دارد حیات

کران چیز خنبنده یا ساکن ست
همه بودی از بود او هست نام
تمام اوست دیگر همه ناتمام

خدایا تویی بنده را دستگیر
تویی خالق بوده و بودنی
بود بنده را از خدا ناگزیر

بخشایش خویش را ریم ده
ز غوغای خود رستگارم کنم

تضرع در نیایش جو سبحانه تعالی

ترا خواهم از هم مرادی بدست
کرا بر سوم مرادی بود
دلی را که از خود نگردی یکی
مدار امید از هیچ دانا دلی

چو موئی ز ترجیح بنهاد گام
چو سنگ آسمان بر زمین نپوهد
جهان چنین خوب خرم بپای
چو این چرخ را آفریننده نیست

ازین چرخ بیرنگ بی مایه
چگونه کنی آن نجوم
بر آن دوده خوب گفتار ما
نیم نقش بخوبی از ترای ما

نه من چاره خویش دانم بسی
تو دانی چنان کن که دانی بسی
طلبکار بیچارگی هم کسی
بران تا زباغ تو یابد بری

تضرع کنان هم کسی بر دری
پیم من ان نهم بر زمین
کم گویم ترا ان دهد این و بس
کم حاجت از هم کسی جز تو

چو باغ تو نخشنده باشی بدو
ز هستی ز هر سوی درگاه تست
بنیاز همه سوی آنجای کش دی دهم
چو بر آستانی کشی دی دهم

من خاکسی پیکر نکی بر سرم
چشم من از خود فروزی بران
بنیاز همه سوی درگاه تست
بنیاز همه سوی آنجای کش دی دهم

چو بر آستانی کشی دی دهم
من خاکسی پیکر نکی بر سرم
چشم من از خود فروزی بران